

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/8/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1413000255
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Zelenayová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1413000255.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivety Zelenayovej a sudkýň JUDr. Magdalény Blažovej a Mgr. Marcely Kosovej, v trestnej veci obžalovaného Z. N., pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., o odvolaniach prokurátorky a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV z 09.11.2015, sp. zn. 0T/94/2013, na verejnom zasadnutí konanom 23. marca 2016 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e sa rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 0T/94/2013 z 09. novembra 2015 vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a vo výroku o treste zákazu činnosti.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sa

obžalovaný Z. N., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom
C., C. 6

o d s u d z u j e

podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) mesiace.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. výkon uloženého trestu sa obžalovanému podmienene odkladá na skúšobnú dobu na 2 (dva) roky.

Podľa § 61 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., §438d Tr. zák. sa mu ukladá trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 6 (šesť) rokov.

Vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok zostáva nezmenený.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 09.11.2015, sp. zn. 0T/94/2013 bol obžalovaný Z. N. uznaný za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 12.10.2013 v čase okolo 14.45 hod. viedol motorové vozidlo zn. Škoda Octavia strieborná metalíza, EČV: C JD v Bratislave po ulici Š. E., pričom nemal rozsvietené svetlomety, v dôsledku čoho bol zastavený hliadkou OO PZ Devínska Nová Ves a následnou dychovou skúškou bola obžalovanému v

čase 14.52 hod. nameraná hodnota 0,57 mg/l a opakovanou skúškou v čase o 15.15 hod. 0,64 mg/l alkoholu v dychu.

Za tento prečin ho okresný súd podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. l/ Tr. zák. odsúdil na trest odňatia slobody v trvaní dva mesiace.

Výkon tohto trestu mu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu v trvaní dva roky.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák. mu uložil trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze vedenia akýchkoľvek motorových vozidiel v trvaní sedem rokov.

Proti tomuto rozsudku, v zákonom stanovenej pätnásťňovej lehote uvedenej v ustanovení § 309 ods. 1 Tr. por., ako osoby oprávnené na podanie odvolania v zmysle § 307 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. por., podali odvolanie okresná prokurátorka a obžalovaný Z. N..

Okresná prokurátorka podala odvolanie písomným podaním doručeným prvostupňovému súdu 24.11.2015, v ktorom s poukazom na výrok odsudzujúceho rozsudku okresného súdu uviedla, že uložený trest považuje za nezákonný a rozporný s ustanovením § 61 ods. 5 písm.a) Tr. zák. a preto jej odvolanie podáva len proti výroku o treste, ktoré odôvodní po doručení písomne vyhotoveného rozsudku. Následne toto odvolanie písomne odôvodnila podaním doručeným prvostupňovému súdu 22.12.2015, v ktorom s poukazom na uznanú vinu obžalovaného a jeho odsúdenie uviedla, že sa s výrokom súdu, vzťahujúcemu sa k zákazu činnosti, nestotožňuje a zastáva názor, že súd mal obž. Milanovi N. uložiť zákaz činnosti na doživotie tak, ako to upravuje § 61 ods. 5 písm. a/ Tr. zák.

Nakoľko podľa § 61 ods. 5 písm. a/ Tr. zák. súd uloží trest zákazu činnosti na doživotie, ak odsudzuje páchatel'a za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, hoci už bol za taký trestný čin, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku dvakrát odsúdený, v tomto smere poukázala na odpis registra trestov obvineného a najmä rozsudky zabezpečené Okresným súdom Bratislava IV založené v spise, a to rozsudok Mestského súdu Bratislava sp. zn. 5T/188/77 zo dňa 14.07.1977 a rozsudok Obvodného súdu Bratislava I sp. zn. 3T/144/78 zo dňa 08.02.1979, právoplatný dňa 21.02.1979, z ktorých jednoznačne vyplýva, že obž. Z. N. bol v minulosti 2x uznaný vinným z trestného činu opilstva podľa § 201 zák. č. 140/1961 Zb., Trestný zákon, v znení neskorších predpisov, ktorých sa obžalovaný dopustil ako vodič dopravného prostriedku.

Argumentovala tým, že konajúci súd svoje rozhodnutie ohľadne určenia dĺžky trestu zákazu činnosti odôvodnil ustanovením § 438d Trestného zákona s tým, že predmetné ustanovenie umožňuje súdu pri ukladaní trestu zákazu činnosti nebrať do úvahy predchádzajúce odsúdenia, ak by tieto vzhľadom na mimoriadne okolnosti predchádzajúcich prípadov boli pre páchatel'a pri ukladaní trestu zákazu činnosti neprimerane prísne, čo za takúto okolnosť považoval časové hľadisko spáchania predchádzajúcich skutkov.

Podľa § 438d Trestného zákona ustanovenie § 61 ods. 3 a 5 sa vzťahuje aj na osobu, ktorá bola odsúdená za niektorý z trestných činov uvedených v § 61 ods. 3 alebo 5 pred 1. novembrom 2011, ak táto osoba spáchala ďalší trestný čin uvedený v § 61 ods. 3 alebo 5 po 1. novembri 2011. Súd však nemusí vziať do úvahy odsúdenie uložené pred 1. novembrom 2011, ak by vzhľadom na mimoriadne okolnosti predchádzajúcich prípadov bolo pre páchatel'a použitie trestnej sadzby trest zákazu činnosti ustanovenej v § 61 ods. 3 alebo 5 neprimerane prísne.

Zastáva názor, že za mimoriadnu okolnosť predchádzajúceho odsúdenia možno považovať posúdenie otázok spôsobu vykonania skutku, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia páchatel'a a jeho pohnútku a za takúto okolnosť nemožno považovať časový odstup predchádzajúcich odsúdení. Zákonodarca totiž v ustanovení § 438 Trestného zákona upravil prvotnú povinnosť súdu prihliadať na predchádzajúce odsúdenia bez časového obmedzenia.

S poukazom na vyššie uvedené navrhol, aby Krajský súd v Bratislave zrušil výrok o treste napadnutého rozsudku u obž. Z. N. a aby obžalovanému uložil primeraný trest odňatia slobody s podmienčným odkladom, za súčasného doživotného zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu.

Obžalovaný Z. N. podal proti uvedenému rozsudku odvolanie 23.11.2015, prostredníctvom zvoleného obhajcu, keď uviedol, že odvolanie podáva proti celému rozsudku, teda proti výroku o vine, tak aj proti výroku o treste, nakoľko má za to, že napadnutý rozsudok je vo všetkých výrokoch nezákonný a nesprávny. Po doručení písomného vyhotovenia rozsudku doplnil dôvody svojho odvolania v podaní doručenom okresnému súdu 15.01.2016 s tým, že odvolanie podal proti výroku o vine, pretože má za to, že hneď z niekoľkých dôvodov je tento výrok nesprávny a nezákonný.

Namietal absenciu úmyselného zavinenia, s poukazom na ustanovenie § 17 Tr. zák., že na trestnosť prečinu podľa § 289 Tr. zák. sa vyžaduje úmyselné zavinenie, pretože Tr. zák. nestanovuje, že stačí zavinenie z nedbanlivosti, že nijakým dôkazom nebol preukázaný jeho úmysel spáchať daný prečin, t.j. že by chcel spôsobom uvedeným v Tr. zák. porušiť alebo ohroziť záujem chránený Tr. zák. alebo že by vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť a pre prípad, že ho spôsobí, že bol s tým uzročený. Ako uviedol v prípravnom konaní vo výpovedi dňa 12.10.2013, v daný deň ráno požil „obrátenej strik“ a počas cesty pred zastavením hliadkou aj bonboniéru s brandy náplňou, pričom necítil na sebe ani nebolo vidieť, že by bol v stave vylučujúcom spôsobilosť viesť motorové vozidlo, ktorý by si privodil vplyvom návykovej látky. Napokon, sami príslušníci PZ mu nariadili po zastavení preparkovať vozidlo. Možno teda uvažovať nanajvýš o zavinení z nedbanlivosti podľa § 16 písm. a/ Tr. zák., no na odsúdenie za prečin podľa § 289 Tr. zák. je nevyhnutné úmyselné zavinenie, ktoré sa nepreukázalo.

Následne namietal aj nepreukázanie stavu vylučujúceho spôsobilosť, nakoľko počas prípravného konania, ako aj počas konania pred súdom opakovane poukazoval na to, že mu nebolo preukázané naplnenie jedného zo základných pojmových znakov prečinu podľa § 289 Tr. zák., že dané vozidlo viedol v stave vylučujúcom spôsobilosť také vozidlo viesť, resp. v danom prípade sa vyskytujú také okolnosti, ktoré treba vyložiť v zmysle zásady in dubio pro reo v jeho prospech.

Namietal, že okresný súd uvedenú podstatnú okolnosť, t.j. či bol v stave vylučujúcom spôsobilosť, zhodnotil v napadnutom rozsudku jedinou vetou, že „čo sa týka doplnenie dokazovania znaleckým dokazovaním súd poukazuje najmä na skutočnosť, že ak osoba nafúka nad 1 promile alkoholu v dychu dopustí sa prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky a nie je potrebné znalecké dokazovanie, či sa obžalovaný nachádza v stave vylučujúcom spôsobilosť, navyše vykonanie tohto dôkazu by bolo aj nehospodárne“ (str. 6).

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku tak vyplýva, že okresný súd sa s touto jeho obhajobou, týkajúcou sa nesplnenia podmienky stavu vylučujúceho spôsobilosť, prezentovanou v sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia v rozsahu 4 strany, v záverečnom preštudovaní spisu, v návrhu z 5. decembra 2013 v rozsahu 5 strán, v celom konaní pred súdom a napokon aj v záverečnej reči dňa 09. novembra 2015 vysporiadal uvedenou jedinou vetou, v rámci ktorej vlastne len skonštatoval, že jeho návrh je nehospodárny, lebo stačí takpovediac „nafúkať“ jedno promile alkoholu. Ako však okresný súd dospel k záveru, že „nafúkať“ jedno promile alkoholu, to už okresný súd nijako nevysvetľuje.

Takéto zdôvodnenie kľúčovej otázky považuje za nedostatočné a v rozpore s § 168 ods. 2 Tr. por., podľa ktorého „ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu...“

Argumentoval, že v prvom rade, podľa súdnej praxe „určenie stupňa ovplyvnenia vodiča alkoholom v čase jazdy, treba považovať za objasnenie skutočnosti dôležitej pre trestné konanie, ku ktorému sú potrebné odborné znalosti v zmysle § 105 ods. 1 Tr. por. V takýchto prípadoch orgány činné v trestnom konaní sú povinné pribrať znalca, resp. v jednoduchých veciach vyžiadať odborné vyjadrenie od príslušného orgánu, aj keď samé majú také vedomosti, ktoré umožňujú príslušný výpočet vykonať“ (R 10/1996, Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. júna 1995, sp. Zn. 8Tz 20/95). Domnieva sa preto, že súd mal vykonať znalecké dokazovanie pribratím znalca, lebo nemohol odborné otázky nahradiť vlastnými úvahami.

Následne namietal, že počnúc vznesením obvinenia až do vyhlásenia napadnutého rozsudku, namietal zásadnú skutočnosť a tou nie je nesprávnosť merania prístroja Dräger 7410 (vo vzťahu k nemu namietal len to, aby sa predložil originál certifikátu, nakoľko kópia je nedostatočná), ale namietal počas celého trestného konania skutočnosť, že nemožno nameranú hodnotu 0,57 mg, resp. 0,64 mg alkoholu na liter vydýchnutého vzduchu automaticky považovať za hodnotu prekračujúcu 1,00 % alkoholu v krvi, čo by znamenalo, že vozidlo viedol v stave vylučujúco spôsobilosť.

Uvedené si pritom nevymyslel, ale už v sťažnosti proti vzneseniu obvinenia poukazoval na viaceré medicínske monografie a štúdie, ktoré jednoznačne potvrdzujú, čo tvrdí, že medzi obsahom alkoholu v dychu a alkoholom v krvi neexistuje konštantný vzťah, t.j. obsah alkoholu v dychu a v krvi sa nedá takpovediac „len tak“ svojvoľne prepočítavať.

Zo špecifikácie v návode na použitie prístroja Alcotest Dräger 7410, ako aj z odbornej literatúry je zrejmé, že hodnota alkoholu vo vydýchnutom vzduchu (vyjadruje sa v mg/L) sa musí prepočítavať na hodnotu alkoholu v krvi (vyjadruje sa v iných jednotkách a to v g/kg, t.j. ako promile alkoholu s ohľadom na hmotnosť v krvi).

Dôvodom je, že aj podľa odbornej literatúry „základným ukazovateľom stavu alkoholického ovplyvnenia je hladina alkoholu (etanolu) v krvi“, t.j. nie hladina alkoholu vo vydychovanom vzduchu. Pre jeho odsúdenie je preto relevantné, aký obsah alkoholu mal v krvi, pretože len ten dokáže ovplyvňovať spôsobilosť viesť vozidlo.

Za týmto účelom prednastavil výrobca prístroja Alcotest Dräger hodnotu prepočítacieho faktora na hodnotu 2100. Uvedené by zodpovedalo hodnote 0,4762 mg alkoholu na liter vydýchnutého dychu 1 mg alkoholu v krvi na 1 kilogram váhy krvi ($2100 \times 0,4762 = 1000$, t.j. 1%). Uvedený údaj však nezodpovedá vedeckým poznatkom.

Nie je totiž známe, či tento údaj bol stanovený svojvoľne alebo má oporu vo vedeckom stave poznania. Ako nedostatočné vidí to, že nerozumie, prečo by jeho odsúdenie malo byť postavené na tom, že zrejme firma Alcotest Dräger odporučila v návode používať prepočítací faktor na 2100, keď z odbornej literatúry je zrejmé, že každá osoba má iný prepočítací faktor v závislosti od rôznych faktorov.

Následne argumentoval Experimentálnou štúdiou A. T. z Ústavu súdneho lékařství 2. Lékařské fakulty Karlovy univerzity v Prahe, podľa ktorej sa reálna hodnota pohybuje v rozmedzí od 575 do 2813 s mediánom pri 1804. Aj podľa publikovaných zistení výskumu prof. S. O. a kolektívu z Inštitútu súdneho lékařstva z Lékařské univerzity v Innsbrucku prepočítavací faktor sa môže pohybovať medzi 1308 až 2720.

Podľa výskumu 28 slovenských a českých súdnych lekárov pod vedením súdneho znalca prof. MUDr. Hirta z Ústavu súdneho lékařstva Lékařské fakulty Masarykovej univerzity v Brne sa na vzorke 610 prípadov na 11 pracoviskách, že prepočítací faktor 2100 sa vyskytuje približne lne 20,8 % prípadoch. V ostatných prípadoch v populácii sa vyskytuje iný prepočítací faktor.

Je teda zrejmé, že existuje vážna pochybnosť vyplývajúca z konkrétnych medicínskych zistení celej súdno-lekárskej komunity, že medzi obsahom alkoholu v dychu a alkoholom v krvi nie je konštantný pomer 2100, ale pomer podstatne menší, pohybujúci sa priemerne okolo hodnoty 1804 a uvedené štúdie vedú k záveru, že 0,4762 mg alkoholu na liter vydýchnutého vzduchu sa nerovná hodnote 1 promile alkoholu v krvi ($2100 \times 0,4762 = 1000,02$).

V danom prípade to znamená, že ak by v jeho prípade bol prepočítací faktor vo výške 1804, tak pri zohľadnení odchýlky prístroja Alcotest Dräger 7410(5%), by objem alkoholu vo vydýchnutom vzduchu 0,54 mg/l zodpovedal objemu alkoholu v krvi vo výške 0,974 g/kg, t.j. 0,974 % ($1804 \times 0,54 = 974,16$).

To je však hodnota, ktorá bez ďalšieho nezakladá „dostatočne odôvodnený záver“ o stave vylučujúcom spôsobilosť viesť motorové vozidlo. Rovnako tak, napríklad pri prepočítacom faktore 1308, ktorý podľa štúdie je v populácii, by zodpovedala táto hodnota v hodnote 0,706 g/kg, t.j. 0,706 % ($1308 \times 0,54 = 706$).

Teda odborná otázka, v ktorej má odborná lekárska komunita jasno, že prepočítací faktor 2100 nie je v prípade všetkých osôb v populácii rovnaký, má okresný súd bez ďalšieho a bez vysvetlenia a vysporiadania sa s jeho námietkami jednoznačnú predstavu, že to tak jednoducho je. Takýto záver popiera stav vedeckých zistení a stav súčasného medicínskeho poznania.

Za týchto okolností je nepochybné, že obe vykonané merania alkoholu vo výdychu sú použiteľné práve a len na orientačný záver o tom, že alkohol v dychu mal, ale nie na exaktné stanovenie jeho množstva. Na to mu mala byť odobratá krv. Presné a nepochybné stanovenie množstva alkoholu v krvi je však nevyhnutné pre záver o stave vylučujúcom spôsobilosť viesť motorové vozidlo. Uvedené okolnosti, kedy je zrejme, že pri zastavení vozidla, napriek hodnotám nameraným pri dychovej skúške, v podstate mohol byť v spôsobilom stave, je potrebné vyložiť v jeho prospech, v zmysle zásady in dubio pro reo.

Obžalovaný namietal aj nedodržanie postupu pre meranie, že v súvislosti s vykonaním dychovej skúšky nedodržali príslušníci PZ postup pre vykonávanie týchto meraní.

V prípravnom konaní dňa 12.10.2013 uviedol, že počas cesty z Baumaxu, t.j. pred zastavením hliadkou PZ, pojedal asi 700 gramovú bonboniéru a keď mu dali príslušníci fúkať, dojedol posledný bombón. Hliadka ho zastavila o 14,42 h, pričom „fúkať“ mu dali príslušníci PZ už o 7 minút na to o 14,52 h. V konaní pred súdom navrhol jeho obhajca vykonať ako dôkaz návod na použitie prístroja Dräger 7410, z ktorého vyplýva, že „čakacia doba po použití posledného alkoholu musí byť minimálne 15 minút!“ Okresný súd tento dôkaz nevykonala. Prvé meranie hodnoty však bolo v rozpore s uvedeným návodom, vykonané už 7 minút po zastavení vozidla, kedy dojedol posledný bombón.

Poukázal tiež na to, že certifikát o overení 328/601/45/13 na č.l. 33 je nedostatočný dôkaz, pretože jednak nevie, ako bol vyhotovený tento dokument, javiaci sa ako fotokópia a jednak aj na to, že samotný orgán verejnej správy, ktorý ho mal vystaviť, t.j. Slovenský metrologický ústav, obmedzil jeho platnosť, rozmnožovať ho len s jeho písomným súhlasom. Takýto súhlas v spise, ako dôkaz, absentuje. Na 2. str. certifikátu sa odkazuje, že „meradlo zodpovedá schválenému typu“ a tiež, že týmto meradlom sa merajú hmotnostné koncentrácie, čiže nie objemové percento. Ustanovenie § 5 ods. 4 zákona č. 219/1996 Z.z. o ochrane pred zneužívaním alkoholických nápojov a o zriaďovaní a prevádzke protialkoholických záchytných izieb však ustanovuje, že „vyšetrenie na zistenie alkoholu sa vykoná dychovou skúškou prístrojom, ktorým sa určí objemové percento alkoholu v krvi“.

V danom prípade použitý prístroj odmeral mu nie objemové percento alkoholu v krvi, ale hmotnostnú koncentráciu alkoholu v dychu a ak je daný prístroj kalibrovaný, je kalibrovaný na meranie alkoholu v dychu, ale nemeria sa ním obsah alkoholu v dychu tak, aby bol tento vyjadrený v objemovom percente tak, ako to ustanovuje zákon č. 219/1996 Z.z.

Za týchto všetkých okolností nemal byť uznaný vinným zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, ale mal byť oslobodený spod obžaloby.

Vyššie uvedené dôvody vylučujú zákonnosť výroku o treste, ktorý nadväzuje na výrok o vine a má za to, že výrok o treste je nesprávny aj z ďalších dôvodov.

S poukazom na § 61 ods. 3 Tr. zák., podľa ktorého „ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, ktorý už bol za taký trestný čin alebo za trestný čin usmrtienia podľa § 149 ods. 4 alebo 5, ktorých sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, odsúdený, uloží mu trest zákazu činnosti v hornej polovici trestnej sadzby uvedenej v odseku 2“ argumentoval, že nevyhnutným predpokladom pre požitie postupu podľa § 61 ods. 3 Tr. zák. je súčasne splnenie týchto podmienok:

- (1.) súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 Tr. zák.,
- (2.) tohto trestného činu sa dopustil páchatel' ako vodič dopravného prostriedku a
- (3.) páchatel' bol už za taký trestný čin odsúdený, pričom sa ho dopustil ako vodič dopravného prostriedku. V danom prípade nie je splnená tretia uvedená podmienka, pretože som nebol za taký trestný čin v minulosti odsúdený.

V rokoch 1977 a 1979 bol odsúdený dvakrát za trestný čin opilstva podľa § 201 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v súvislosti s vedením dopravného prostriedku, no § 61 ods. 3 Tr. zák. vyžaduje, aby v prípade

predchádzajúceho odsúdenia išlo o odsúdenie „za taký trestný čin“, čím sa má na mysli, že nemôže ísť o iný trestný čin, než je trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 Tr. zák., o ktorom sa hovorí v úvode § 61 ods. 3 Tr. zák., čo v danom prípade splnené nie je.

Následne odcitoval ustanovenie § 201 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom od 01.07.1973 do 23.04.1980 : „kto po tom, čo požil alkoholický nápoj, vykonáva zamestnanie alebo inú činnosť, pri ktorých by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, potresce sa odňatím slobody až na jeden rok alebo nápravným opatrením alebo zákazom činnosti alebo peňažným trestom“, z ktorého vyplýva, že pojmovým znakom bývalého trestného činu opilstva nie je, na rozdiel od prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, existencia stavu vylučujúceho viesť motorové vozidlo. Je teda zrejmé, že ide, čo do charakteristiky pojmovými znakmi, o odlišné trestné činy, t.j. nejde v danom prípade len o odlišné pomenovania trestných činov.

Súd je v danom prípade viazaný výrokmi právoplatných rozsudkov Mestského súdu v Bratislave zo 14. júla 1977, sp. zn. 5T/188/77 a Obvodného súdu Bratislava I z 08.februára 1979, z ktorých vyplýva, že bol pri predchádzajúcich odsúdeniach v stave opilosti, ale nevyplýva z nich, že bol v stave vylučujúcom spôsobilosť viesť motorové vozidlo. V prípade predchádzajúcich odsúdení teda nešlo o odsúdenia, na ktoré by bolo možné prihliadnúť v zmysle § 61 ods. 3 Tr. zák.

Preto podľa neho trestný čin opilstva podľa § 201 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. nemožno ztotožňovať s prečinom podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. V trestnom práve hmotnom totiž nemožno prepustiť uplatnení analógie legie v neprospech páchatel'a, iba v jeho prospech, Pokiaľ ide o dôvody obmedzujúce, resp. zužujúce podmienky trestnej zodpovednosti. „Analógia v trestnom práve je neprípustná v otázkach rozširovania podmienok trestnej zodpovednosti, v otázkach druhu, výšky a podmienok ukladania trestov a ochranných opatrení.

Okresný súd tiež nerespektoval právny názor Krajského súdu v Bratislave z uznesenia zo 17. júna 2015, sp. zn. 1To/42/2015 (str. 11, piaty odsek), podľa ktorého mal okresný súd zohľadniť § 38 ods. 3 Tr. zák. aj vo vzťahu k trestu zákazu činnosti, t.j. mal upraviť rozsah trestnej sadzby so zohľadnením poľahčujúcej okolnosti.

Vzhľadom na uvedené navrhol, aby Krajský súd v Bratislave rozsudkom rozhodol tak, že v celom rozsahu zruší rozsudok Okresného súdu Bratislava IV z 09. novembra 2015, č.k. 0T/94/2013 a rozhodne vo veci sám tak, že ho oslobodí spod obžaloby v celom rozsahu.

Alternatívne navrhol, aby Krajský súd v Bratislave v prípade, že rozhodne o zrušení napadnutého rozsudku a nerozhodne o jeho oslobodení spod obžaloby, vec vrátil Okresnému súdu Bratislava IV, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odvolaní oboch odvolateľov boli v súlade s ustanovením § 314 Tr. por. zaslané procesným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o odvolaní priamo dotknuté na prípadné vyjadrenie, čo nevyužila ani jedna procesná strana a to ani ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu 23.03.2016, ktoré sa za splnenia zákonných podmienok podľa § 293 ods. 7 Tr. por. vykonalo v neprítomnosti obžalovaného Z. N., ktorý sa ospravedlnil z účasti na ňom a súhlasil s tým, aby sa predmetné verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti, prokurátorka krajskej prokuratúry sa plne pridrжала dôvodov odvolania okresnej prokurátorky a navrhla, vzhľadom k tomu, že obžalovanému mal byť uložený doživotný trest zákazu činnosti, zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste a uložiť mu rovnaký trest odňatia slobody s podmieneným odkladom a súčasne aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na doživotie. Odvolanie obžalovaného ako nedôvodné navrhla zamietnuť.

Obhajca obžalovaného sa taktiež plne pridrжал písomných dôvodov odvolania a len všeobecne opätovne uviedol, že obžalovanému nebol preukázaný stav vylučujúci viesť motorové vozidlo. Od začiatku prípravného konania poukazoval na množstvo pochybností, ohľadne tejto namietanej skutočnosti a preto navrhol zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť, alternatívne zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Odvolanie prokurátorky navrhol zamietnuť ako nedôvodné.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 ods. 1 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť odvolania (306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že obidve odvolania sú čiastočne dôvodné, ale z iných dôvodov, než ktorými namietali napadnutý rozsudok.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaným uvedeným ustanovením, je preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti postupu konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady a to, že odvolací súd musí prihliadnuť aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytykané, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por., ktorá v danom prípade bola zistená.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaným uvedeným ustanovením, je preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady a to, že odvolací súd musí prihliadnuť aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytykané, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t.j. dovolania.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci, v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto okresný súd správne vyhodnotil tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona a ak je uložený trest neprimeraný.

Podľa § 321 ods. 3 Tr. por. ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. veta prvá, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Odvolací súd predmetnú vec už raz prejednával, keď uznesením zo 17.06.2015 pod sp.zn. 1To/42/2015 zrušil predchádzajúci rozsudok okresného súdu zo 14.01.2015 podľa § 321 ods. 1 písm. a/ Tr. por. v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju znovu prejednal a rozhodol.

Vzhľadom k vytykaným nedostatkom a pochybeniam okresného súdu, pre ktoré bol predchádzajúci odsudzujúci rozsudok zrušený, v novom konaní okresný súd doplnil dokazovanie spôsobom, ako

nariadil tunajší odvolací súd, pričom v novom konaní, na rozdiel od predchádzajúceho, už obžalovaný neurobil vyhlásenie o svojej vine, lebo v novom konaní na okresnom súde sa už nedostavil a oznámil súdu, že súhlasí s tým, aby sa hlavné pojednávanie vykonalo v jeho neprítomnosti. Následne súd na hlavnom pojednávaní 06.10.2015 prečítal predchádzajúce jeho výpovede, vypočul svedkov F. X. a F. E., evidenčnú kartu vodiča, register oboznámil register KS 30T z roku 1976, rozsudok bývalého Okresného súdu Bratislava 1, sp.zn. 3T/144/78 z 08.02.1979, právoplatný 21.02.1979, úradný záznam, mailovú správu, lustrácie a následne ešte odročil hlavné pojednávanie na 09.11.2015, na ktorom oboznámil ešte okrem evidenčnej karty vodiča obžalovaného, aj rozsudok Mestského súdu v Bratislave, sp.zn. 5T/876ú78, pripojený k sp.zn. 5T/188/77, lustrácie, register priestupkov obžalovaného a odpis jeho registra trestov a po zamietnutí návrhu na doplnenie dokazovaia zo strany obhajcu obžalovaného, súd po vyhlásení dokazovania za skončené a záverečných rečiach procesných strán, vyhlásil predmetný odsudzujúci rozsudok tak, ako je vyššie uvedené.

Odvolací súd sa plne stotožňuje s výrokom o vine obžalovaného tak, ako ju ustálil a odôvodnil aj v napadnutom rozsudku súd prvého stupňa, s ktorým sa v tomto smere stotožňuje a preto naň v tomto smere aj poukazuje, bez potreby opakovania rovnakých právnych úvah.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, smerujúce proti uznanej vine, odvolací súd predovšetkým poukazuje na samotné tvrdenie obžalovaného, keď uviedol v daný deň ráno požil „obrátenej strik“ (dva dcl. vína a 3 dcl sódy) a počas cesty pred zastavením hliadkou ešte zjedol celú bonboniéru s brandy náplňou o hmotnosti asi 700g, čo priznal aj pred zasahujúcimi policajtami. Z výpovedí svedkov Lukáša X. vyplynulo, že obžalovaného zastavili s vozidlom z dôvodu, že nebolo osvetlené, pričom po výzve ani nepredložil doklady a bolo z neho cítiť alkohol, priznal sa, že požil dva až tri vinne striky a preto ho podrobili dychovej skúške, s pozitívnym výsledkom. V podstate identické vyplynulo aj z výpovede svedka Rastislava E.. Napokon zo záznamov o dychovej skúške obžalovaného vyplynulo, že 12.10.2013 bolo obžalovanému o 14.52 namerané 0,57 mg/l alkoholu v dychu, v ten istý deň o 15.15 hod. 0,64 mg/l o 17.44 hod. 0,32 mg/l a až o 20.46 hod. 0,00 mg/l alkoholu v dychu. Z uvedeného je jednoznačne vyvrátená obhajobná námietka o nedodržaní postupu zasahujúcich policajtov, že nedodržali od prvej dychovej skúšky časový odstup 15 minút.

Odvolací súd neakceptoval ani rozsiahle odvolacie námietky obžalovaného, ktorými namietal nielen nepredloženie originálu certifikátu prístroja Dräger, že jeho kópia je nedostatočná, ale aj nesprávnosť merania prístroja Dräger 7410, že nemožno nameranú hodnotu 0,57 mg, resp. 0,64 mg alkoholu na liter vydychnutého vzduchu automaticky považovať za hodnotu prekračujúcu 1,00 promile alkoholu v krvi, čo by znamenalo, že vozidlo viedol v stave vylučujúco spôsobilosť. Pokiaľ ide o zabezpečenie kópiu certifikátu, odvolací súd ju považuje za dostatočný dôkaz jeho overenia, nakoľko z neho vyplýva, že môže byť rozmnožovaný len celý a nezmenený a len časti z neho je možné rozmnožovať s písomným súhlasom spracovateľa. Preto ani odvolací súd nepovažoval túto námietku obžalovaného za opodstatnenú. Pokiaľ obžalovaný namietal, s poukazom na viaceré medicínske monografie a štúdie, že medzi obsahom alkoholu v dychu a alkoholom v krvi neexistuje konštantný vzťah, t.j. obsah alkoholu v dychu a v krvi sa nedá takpovediac „len tak“ svojvoľne prepočítať, v tomto smere ide len o štúdie (nie ojedinelé a ani nie konečné), avšak vychádzajúc z doterajšej súdnej praxe, napokon všeobecne známej, je nepochybné, že ustálený prepočet etanolu v dychu vodiča nameraný v hodnote nad 0,4762 mg/l sa rovná 1 promile alkoholu v krvi.

Ani odvolací súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že dychová skúška bola u vykonaná u obžalovaného v súlade so zákonom tak, ako vyplýva z vyššie uvedeného. Napokon obžalovaný sa jej dobrovoľne podrobil a nežiadal lekárske odber krvi. Preto je v súčasnom štádiu konania, právne bezvýznamná jeho námietka, že mu vzorka krvi nebola odobratá. Rovnako niet pochyb o tom, že meranie alkoholu v dychu obžalovaného bolo vykonané certifikovaným meradlom. Čo sa týka námietky obžalovaného o nepresnosti merania tohto prístroja, tu treba uviesť, že v Slovenskej republike sú analyzátory dychu zaradené medzi určené meradlá už dlhšiu dobu, nejde teda o žiadne novum. Určené meradlá podľa zákona NR SR číslo 142/2000 Z. z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-142/2000>> o metrologii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o metrologii) sú meradlá podliehajúce povinnej metrologickej

kontrole. Podrobnosti upravuje vyhláška Úradu pre normalizáciu, metrologiu a skúšobníctvo Slovenskej republiky číslo 310/2000 Z. z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/vyhlasaka-310/2000>>, ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška Úradu pre normalizáciu, metrologiu a skúšobníctvo Slovenskej republiky č. 210/2000 Z.

z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/--ucinnost-od-01.01.1970>> o meradlách a metrologickej kontrole (ďalej len vyhláška č. 310/2010 Z. z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/nariadenie-vlady-310/2010>>) Analyzátorom dychu je venovaná príloha číslo 25 vyhlášky č. 310/2010 Z. z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/nariadenie-vlady-310/2010>>, ktorá okrem toho, že analyzátory dychu definuje ako meradlo slúžiace na stanovenie koncentrácie etanolu vo vydychovanom vzduchu, ktorý vzniká v pľúcnych alveolách, tak ich aj delí na prenosné a neprenosné a takisto špecifikuje požiadavky kladené na takýto merací prístroj, aby mohol byť použitý na dokazovanie ako určené meradlo podľa § 8 zákona o metrológii. Jednou z týchto metrologických požiadaviek je aj stanovenie hodnoty najväčších dovolených chýb (kladných alebo záporných) pri technických skúškach na účely schvaľovania typu a pri prvotnom overení za predpísaných pracovných podmienok pre jednotlivé merania.

Pri trestnom čine ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. je trestná zodpovednosť u páchatela podmienená stavom vylučujúcim spôsobilosť na výkon zamestnania alebo inej činnosti, pri ktorých by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku. Obsah alkoholu vo vydychovanom vzduchu sa vyjadruje v jednotkách mg/l. Z medicínskeho hľadiska, ktoré je akceptované aj trestnoprávnou praxou, schopnosť vodiča bezpečne viesť motorové vozidlo

je nepriaznivo ovplyvnená, ak hladina alkoholu v jeho krvi dosiahne 0,4762 mg/l etanolu vo vzduchu, čo je hladina alkoholu v krvi 1,00 g/kg, teda jedno promile. Podľa lekárskej vedy žiaden, ani nadpriemerne disponovaný vodič motorového vozidla, nie je schopný pri tejto hladine alkoholu v krvi bezpečne viesť vozidlo. Správnosť výsledkov merania musí byť v závislosti od zistenej koncentrácie alkoholu overená prinajmenšom opakovaným meraním a to v určenom časovom intervale, prípadne ďalšími dôkazmi preukazujúcimi, že meranie bolo vykonané v súlade s výrobcom dychového analyzátoru stanoveným, resp. odporúčaným postupom, dodržanie ktorého eliminuje nežiaduci účinok ovplyvňujúcich faktorov a iných rušivých vplyvov, čo v danom prípade splnené bolo.

U obvineného bola v kritickom čase nameraná hodnota 0,57 mg/l alkoholu v dychu. Pri opakovanej dychovej skúške realizovanej s odstupom 23 minút bola u obžalovaného nameraná hodnota 0,64 mg/l. A aj pri zohľadnení prípúšťajúcej 5% odchýlky merania, v prospech obžalovaného, by hodnota alkoholu v jeho dychu dosahovala v kritickom čase úroveň 0,5415 mg/l (0,57 mg/l - 0,0285 mg/l ako 5% odchýlka z nameranej hodnoty), teda by naďalej výrazne prevyšovala z pohľadu posudzovanej trestnej veci kľúčovú hodnotu 0,4762 mg/l. Nehovoriac o tom, že pri opakovanej dychovej skúške mala táto hodnota stúpajúcu tendenciu.

Preto ani odvolací súd neakceptoval odvolacie námietky spochybňujúce uvedené merania a nejednalo sa ani o hraničnú hodnotu, ktorá by odôvodňovala vykonanie znaleckého dokazovania v predmetnej veci, čoho sa domáhal obžalovaný už v konaní pred okresným súdom.

Pritom nešlo o jediný dôkaz, ktorý preukazuje vinu obžalovaného, nakoľko ako vyplýva z rozhodnutia prvostupňového súdu, obvineného usvedčovalo tiež jeho vlastné vyjadrenie, v ktorom priznal, že pred jazdou požil alkoholické nápoje a v neposlednom rade i výpovede vyššie menovaných svedkov.

Preto k odvolacej námietke obžalovaného, že nebol v stave vylučujúcom spôsobilosť viesť motorové vozidlo, ktorý by si privodil vplyvom návykovej látky, odvolací súd dodáva, že ide len o subjektívny, nekritický pohľad obžalovaného, ktorý napriek tomu, že pred jazdou požil alkoholické nápoje, nebránilo mu, aby si sadol za volant motorového vozidla a toto aj viedol.

Zá právne irelevantnú považoval aj jeho námietku, že mu nebol preukázaný úmysel, nakoľko obžalovaný konal minimálne v nepriamom úmysle už tým, že po požití alkoholických nápojov viedol motorové vozidlo a preto je ničím nepodložené jeho tvrdenie, že by konal z nedbanlivosti. Obžalovaný totiž vedel, že pred jazdou požil alkoholický nápoj a že tým, že po tom viedol motorové vozidlo, vedel, že svojim konaním môže porušiť, alebo obrobiť záujem chránený týmto zákonom a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený. Za daného zisteného skutkového stavu nie je odvolaciemu súdu zrejmé, prečo by jeho konanie malo byť spôsobené z nedbanlivosti.

Správne teda postupoval súd I. stupňa, keď neuveril obhajobným tvrdeniam obžalovaného a tieto vyhodnotil ako nevierohodné a nepravdivé. Aj podľa názoru odvolacieho súdu súd I. stupňa správne

ustálil, že žalovaný skutok sa stal tak, ako je uvedený v napadnutom rozsudku a to na základe vykonaného dokazovania, v rámci ktorého bolo vyprodukovaných dostatok dôkazov, ktoré preukazujú skutkový stav a aj jednoznačne usvedčujú obžalovaného a preto ani neakceptoval odvolacie námietky obžalovaného, že skutok nie je trestným činom. Aj podľa názoru odvolacieho súdu bola vina obžalovaného preukázaná vykonaným dokazovaním a jeho obhajobné tvrdenia považoval rovnako, ako prvostupňový súd, za účelové, nekritické a vyvrátené množstvom priamych a nepriamych dôkazov.

Pokiaľ ide o väčšinu odvolacích námietok obžalovaného, tieto boli súčasťou jeho obhajoby počas súdneho konania a teda nie sú novými skutočnosťami, prednesenými v odvolacom konaní a ktoré by neboli súdu prvého stupňa známe a napokon sa s týmito obhajovacími prednesmi dostatočne vysporiadal už súd prvého stupňa, s ktorými úvahami sa plne stotožňuje aj odvolací súd, bez potreby opakovania rovnakých právnych záverov a hodnotení.

Pokiaľ ide o obžalovaným navrhované doplnenie dokazovania, ani senát odvolacieho súdu nepovažoval za potrebné dokazovať skutočnosti, ktoré navrhoval, nakoľko skutkové okolnosti, ktoré žiadal dokazovať, boli dostatočným spôsobom preukázané tak, ako to vyhodnotil prvostupňový súd a ktoré by neprinesli žiadnu zmenu skutkových okolností, pre ktoré bol obžalovaný Z. N. uznaný za vinného.

Preto vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že obžalovaný Z. N. dňav12.10.2013 v čase okolo 14.45 hod. viedol motorové vozidlo zn. N. X. strieborná metalíza, EČV: BA XXX JD v Bratislave po ulici Š. E., pričom nemal rozsvietené svetlomety, v dôsledku čoho bol zastavený hliadkou OO PZ Devínska Nová Ves a následnou dychovou skúškou bola obžalovanému v čase 14.52 hod. nameraná hodnota 0,57 mg/l a opakovanou skúškou v čase o 15.15 hod. 0,64 mg/l alkoholu v dychu. Odvolanie obžalovaného smerujúce proti výroku o vine odvolací súd preto považoval za nedôvodné, nakoľko obžalovaný tým, že vykonával v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky inú činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, po objektívnej a subjektívnej stránke naplnil pojmové znaky prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 2 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák. trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a prirážajúcich okolností.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. súd môže podmieniene odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak vzhľadom na osobu páchatela, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatela výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. pri povolení podmieniene odkladu výkonu trestu odňatia slobody určí súd skúšobnú dobu na jeden rok až päť rokov. Skúšobná doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni nadobudnutia právoplatnosti rozsudku.

Ukladanie trestu zákazu činnosti v znení Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku obžalovaným je upravené v ustanovení § 61 Tr. zák.:

Podľa §61 ods.1 Tr. zák. trest zákazu činnosti spočíva v tom, že sa odsúdenému po dobu výkonu tohto trestu zakazuje výkon určitého zamestnania, povolania alebo funkcie alebo takej činnosti, na ktorú treba osobitné povolenie alebo ktorej podmienky výkonu upravuje osobitný predpis.

Podľa §61 ods.2 Tr. zák. trest zákazu činnosti môže súd uložiť na jeden rok až desať rokov, ak sa páchateľ dopustil trestného činu v súvislosti s touto činnosťou.

Podľa §61 ods. 3 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchateľa za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2005-300>>, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, ktorý už bol za taký trestný čin alebo za trestný čin usmrtenia podľa §149 ods. 4 alebo 5 <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2005-300>>, ktorých sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, odsúdený, uloží mu trest zákazu činnosti v hornej polovici trestnej sadzby uvedenej v odseku 2.

Podľa §61 ods.4 Tr. zák. súd môže uložiť trest zákazu činnosti na doživotie, ak odsudzuje páchateľa za trestný čin obchodovania s ľuďmi podľa § 179 <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2005-300>>, trestný čin znásilnenia podľa § 199 <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2005-300>>, trestný čin sexuálneho násillia podľa § 200 <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2005-300>>, trestný čin sexuálneho zneužívania podľa § 201 až 202 <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2005-300>>, trestný čin výroby detskej pornografie podľa § 368 <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2005-300>>, trestný čin rozširovania detskej pornografie podľa § 369 <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2005-300>> a trestný čin prechovávanie detskej pornografie a účasť na detskom pornografickom predstavení podľa § 370 <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2005-300>>, ak bol taký trestný čin spáchaný na dieťati.

Podľa §61 ods. 5 Tr.zák. súd uloží trest zákazu činnosti na doživotie, ak odsudzuje páchateľa za trestný čin

a) ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2005-300>>, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, hoci už bol za taký trestný čin, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, dvakrát odsúdený, alebo

b) usmrtenia podľa § 149 ods. 4 alebo 5 <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2005-300>>, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku.

Podľa §61 ods.6 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchateľa za trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 2, 3 alebo ods. 4 <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2005-300>>, trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 2, 3 alebo ods. 4 <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2005-300>>, trestný čin daňového podvodu podľa § 277a ods. 2 alebo ods. 3 <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2005-300>>, trestný čin nezaplataenia dane a poistného podľa § 278 ods. 2 alebo ods. 3 <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2005-300>> a trestný čin marenia výkonu správy daní podľa § 278a ods. 2 alebo ods. 3 <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2005-300>>, uloží mu trest zákazu činnosti v hornej polovici trestnej sadzby uvedenej v odseku 2.

Podľa §61 ods.7 Tr. zák. na ukladanie trestu zákazu činnosti podľa odsekov 3 až 5 nemá vplyv zahladenie odsúdenia.

Podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. kto vykonáva v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, zamestnanie alebo inú činnosť, pri ktorých by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, potrestá sa odňatím slobody až na jeden rok.

Vo všeobecnosti je potrebné skonštatovať, že pri ukladaní trestu musí súd vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Túto závažnosť určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, napríklad alternatívnych, nespojených s odňatím slobody, alebo povinnosť súdu ukladať len trest odňatia slobody.

Pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu, v tomto smere odvolací súd zistil, že zo strany prvostupňového súdu došlo k porušeniu zákona v tom smere, že

obžalovanému priznal pri ukladaní tohto trestu jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/, teda, že sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval, čím následne aplikoval ustanovenie § 38 ods. 3 Tr. zák., teda znižoval hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Okresný súd však pochybil týmto postupom, nakoľko obžalovaný nielenže sa nedoznal k trestnej činnosti, nakoľko po zrušení predchádzajúceho rozsudku už na hlavnom pojednávaní nevypovedal a teda ani neurobil vyhlásenie o svojej vine (ktoré v predchádzajúcom odvolaní namietal, pre nedostatok poučenia) a navyše túto ani neoľutoval.

Odvolací súd preto musel zrušiť výrok o celom treste uloženého obžalovanému, pre jeho nezákonnosť a sám mu na základe vyššie uvedených kritérií ukladal trest nový. Pri jeho ukladaní odvolací súd nezistil ani jednu poľahčujúcu a ani priťažujúcu okolnosť stanovenú zákonom v §§ 36 a 37 Tr. zák.

Z odpisu registra trestov obžalovaného vyplýva, že bol doposiaľ 4 krát súdne trestaný a to 3 krát bývalým Mestským súdom v Bratislave sp.zn. 30T/109/1976 zo 16.04.1976, 5T/188/1977 zo 14.07.1977 a 13T/242/1977 z 09.08.1977 a bývalým Obvodným súdom Bratislava 1, sp.zn. 3T/144/1978 z 08.02.1979, vo všetkých štyroch prípadoch pre trestný čin opilstva podľa § 201 Tr. zák., ale sa na neho hľadí, ako by súdne trestaný nebol. Nemožno ale konštatovať, že doposiaľ viedol riadny život, nakoľko sa už viackrát dostal do rozporu so zákonom. Napokon obžalovaný bol už viacnásobne prejednaný a aj postihnutý za priestupky na úseku dopravy (aj jazdu pod vplyvom alkoholu), naposledy 11.12.2012 (§ 25 ods. 1 písm. n/ zák. č. 8/2009 Z.z.), 30.10.2013 (§ 98 ods. 1 písm. e/ zák. č. 8/2009 Z.z.) a dokonca aj 20.10.2015, teda po rozhodnutí prvostupňového súdu (§4 ods. 2 písm. a/ zák. č. 8/2009 Z.z.), čo taktiež preukazuje, že obžalovaný nevedol riadny život. Vzhľadom na jeho osobu tak, ako ju už vyhodnotil okresný súd, ukladal mu preto odvolací súd opätovne trest a to trest odňatia s podmieneným odkladom jeho výkonu v rovnakej výmere, ako prvostupňový súd, teda v trvaní 2 mesiacov s určením skúšobnej doby 2 roky, ale nepoužijúc zmierňovacie ustanovenie § 38 ods.3 Tr. zák.

Pokiaľ ide o odvolanie prokuratúry, ohľadne potreby uloženia trestu zákazu činnosti vedenia akýchkoľvek motorových vozidiel na doživotie, súd prvého stupňa ho ukladal na základe ustanovenia § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák. na dobu 7 rokov, pričom len z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že súd tak postupoval využívajúc ustanovenie § 438 d) Tr. zák., ktorý umožňuje nevziať do úvahy odsúdenie uložené pred 1.11.2011, vzhľadom na takto uložené tresty pred 39., resp. 36. rokmi a pretože návrh prokurátora na uloženie tohto trestu na doživotie považoval za neprimerane prísny.

Odvolací súd, s poukazom aj na vyššie uvedené zákonné ustanovenia a doplnené dokazovanie súdom prvého stupňa, keď zadovážil minimálne dva predchádzajúce odsudzujúce rozsudky obžalovaného, je rovnako názoru, že doba, ktorá od týchto odsúdení plynula je tak dlhá, že ustanovenie § 61 ods. 5 nie je potrebné u obžalovaného použiť.

Opätovne preto udáva, že podľa prechodných ustanovení k úpravám účinným od 1. novembra 2011, § 438d Tr. zák., ustanovenie § 61 ods. 3 <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2005-300>> a <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2005-300>> sa vzťahuje aj na osobu, ktorá bola odsúdená za niektorý z trestných činov uvedených v § 61 ods. 3 <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2005-300>> alebo <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2005-300>> pred 1. novembrom 2011, ak táto osoba spáchala ďalší trestný čin uvedený v § 61 ods. 3 <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2005-300>> alebo <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2005-300>> po 1. novembri 2011. Súd však nemusí vziať do úvahy odsúdenie uložené pred 1. novembrom 2011, ak by vzhľadom na mimoriadne okolnosti predchádzajúcich prípadov bolo pre páchatela použitie trestnej sadzby trestu zákazu činnosti ustanovenej v § 61 ods. 3 <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2005-300>> alebo <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2005-300>> neprimerane prísne.

Zákonné ustanovenie § 61 ods. 5 písm. a/ Tr. zák. vyžaduje na uloženie trestu zákazu činnosti na doživotie, v prípade, ak odsudzuje páchatela za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/2005-300>>, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, hoci už bol za taký trestný čin, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, dvakrát odsúdený.

Z odpisu registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ 4 krát súdne trestaný tak, ako je to už vyššie uvedené, vo všetkých štyroch prípadoch pre trestný čin opilstva podľa § 201 Tr. zák., v tom čase platnom (teda zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30.06.1990 „Kto po tom, čo požil alkoholický nápoj, vykonáva zamestnanie alebo inú činnosť, pri ktorých by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, potresce sa odňatím slobody až na jeden rok alebo nápravným opatrením alebo zákazom činnosti alebo peňažným trestom“).

Vzhľadom na § 61 ods. 7 Tr. zák., i keď tieto odsúdenia má obžalovaný zahladené, resp. platí zákonná fikcia ich zahladenia, nemá to vplyv na ukladanie tohto trestu zákazu činnosti podľa ods. 3 až 5. V tomto smere tvrdenie prokurátorky je správne.

Z rozsudku bývalého Obvodného súdu Bratislava 1, sp.zn. 3T/144/1978 z 08.02.1979 vyplýva, že obžalovaný 31.07.1978 asi o 21.00 hod. viedol osobné motorové vozidlo N. C. XX-XX v oblasti Koliby v opitom stave (z odôvodnenia vyplýva, že mal 1,08 promile alkoholu v krvi, v čase odberu), pričom na križovatke ciest k televíznej veži a reštaurácie u Q. bol hliadkou VB zastavený a kontrolovaný, za čo bol uznaný vinným z trestného činu opilstva podľa § 201 Tr. zák. a okrem trestu nápravného opatrenia, bol mu uložený aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidla na 18 mesiacov. Z rozsudku bývalého Mestského súdu v Bratislave sp.zn. 5T/188/1977 zo 14.07.1977 vyplýva, že obžalovaný 17.03.1977 asi o 01.30 hod. v Bratislave viedol osobné motorové vozidlo ŠPZ C. XX-XX z S. ul. na E. v opitom stave (z odôvodnenia vyplýva, že mal 1,31 promile alkoholu v krvi), kde bol hliadkou VB zastavený a kontrolovaný a bol uznaný vinným z trestného činu opilstva podľa § 201 Tr. zák. a okrem trestu nápravného opatrenia, bol mu uložený aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidla akéhokoľvek druhu na 3 roky. I keď ďalšie odsudzujúce rozsudky obžalovaného sa nepodarilo zabezpečiť (skartácia), je zrejmé, že formálne zákonné podmienky pre ukladanie trestu zákazu činnosti podľa § 61 ods. 2, ods. 3, ods. 5 písm. a/ Tr. zák. boli splnené, bez ohľadu na námietku obžalovaného, že sa nejedná o rovnaký trestný čin. V tomto smere je potrebné uviesť, že bez ohľadu na názov trestného činu, ku ktorému došlo postupnými spoločenskými zmenami a tým aj novelizáciami, resp. rekonštrukciou trestného zákona aj pri týchto zákonných ustanoveniach, z obsahu oboch (vyššie uvedených) zákonných ustanovení je zrejmé, že ide v obidvoch zákonných zneniach uvedených skutkových podstat (trestný čin opilstva podľa § 201 Tr. zák. č. 140/1964 Zb. účinného do 30.6.1990, resp. prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-300/2005-ucinnost-od-01.07.2016>>ods. 1 Tr. zák. o ohrozujúci trestný čin, pri jazde motorovým vozidlom pod vplyvom návykových látok, čo nepochybne aj podľa predchádzajúcej právnej úpravy bolo po požití alkoholických nápojov, zhodne nad jedno promile alkoholu v krvi. Napokon sám zákonodarca v ustanovení § 61 ods. 5 písm. a/ Tr. zák. neuviedol ... pre rovnaký trestný čin, ale pre taký trestný čin ...

Zo znenia v súčasnosti účinného Trestného zákona (§ 61 ods. 7) vyplýva, že pri recidíve prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-300/2005-ucinnost-od-01.07.2016>>Tr. zák. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-300/2005-ucinnost-od-01.07.2016>> (to znamená pri opätovnom spáchaní takéhoto trestného činu), zahladenie odsúdenia v minulosti nemá vplyv na ukladanie trestu zákazu činnosti podľa ods. 3 až 5 k § 61 <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-300/2005-ucinnost-od-01.07.2016>>Tr. zák. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-300/2005-ucinnost-od-01.07.2016>> Podľa § 438d <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-300/2005-ucinnost-od-01.07.2016>>Tr. zák. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-300/2005-ucinnost-od-01.07.2016>> prechodných ustanovení k úpravám účinným od 01.11.2011 ustanovenie § 61 ods. 3 a 5 sa vzťahuje aj na osobu, ktorá bola odsúdená za niektorý z trestných činov uvedených v § 61 ods. 3 alebo 5 pred 01.11.2011, ak táto osoba spáchala ďalší trestný čin uvedený v § 61 ods. 3 alebo 5 po 01.11.2011. Súd však nemusí vziať do úvahy odsúdenie uložené pred 01.11.2011, ak by vzhľadom na mimoriadne okolnosti predchádzajúcich prípadov bolo pre páchatel'a použitie trestnej sadzby trest zákazu činnosti ustanovené v § 61 ods. 3 alebo 5 neprimerane prísne.

Krajský súd má za to, že vyššie uvedené predchádzajúce odsúdenia obžalovaného za trestný čin opilstva podľa §201 Tr.zák. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-300/2005-ucinnost-od-01.07.2016>> neboli tak závažné pre aplikovanie ustanovenia § 61 ods. 5 písm. a/ Tr. zák., práve vzhľadom na uvedené okolnosti ich spáchania (nedošlo k dopravnej nehode, k žiadnej škode ani ujme na zdraví) a vyššie uvedené časové odstupy od uvedených odsúdení, ku ktorým došlo pred 40. resp. 37. rokmi, pri skutkoch ktorých mal obžalovaný hladinou alkoholu nepatrne presahujúcou dolnú hranicu, resp. pri spodnej

hranici, vyžadovanú pre označený trestný čin, pričom opačný postup (branie tejto skutočnosti do úvahy a ukladanie trestu zákazu činnosti na doživotie) by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne. Keďže v teraz prejednávanej veci dochádza u obžalovaného k jeho odsúdeniu za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-300/2005-ucinnost-od-01.07.2016>>ods. 1 Tr. zák., ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, ktorý už bol za taký trestný čin, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku odsúdený, prichádza do úvahy v zmysle § 61 ods. 3 <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-300/2005-ucinnost-od-01.07.2016>>Tr. zák. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-300/2005-ucinnost-od-01.07.2016>> uložiť trest zákazu činnosti v hornej polovici trestnej sadzby uvedenej v ods. 2 k § 61 <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-300/2005-ucinnost-od-01.07.2016>>Tr. zák. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-300/2005-ucinnost-od-01.07.2016>> (1 - 10 rokov). S prihliadnutím najmä na to, že trestného činu opilstva podľa § 201 <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-300/2005-ucinnost-od-01.07.2016>>Tr. zák. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-300/2005-ucinnost-od-01.07.2016>>, ktorý odôvodňuje ukladanie trestu zákazu činnosti v teraz prejednávanej veci, v hornej polovici zákonnej trestnej sadzby, sa obžalovaný dopustil pred 40., resp. 37. rokmi, pri súčasne prejednávanom prečine ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-300/2005-ucinnost-od-01.07.2016>>Tr. zák. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-300/2005-ucinnost-od-01.07.2016>>, ovplyvnenie obžalovaného alkoholom len nepatrne presiahlo dolnú hranicu ovplyvnenia, vyžadovanú pre tento prečin, ako aj berúc do úvahy osobné pomery obžalovaného, najmä jeho vek (v čase činu mal takmer 59 rokov), mal krajský súd za to, že obžalovanému je postačujúci trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v hornej polovici zákonnej trestnej sadzby, avšak tesne nad stredom trestnej sadzby (päť a pol roka), to znamená v trvaní 6 rokov.

Odvolací súd takto postupoval, pričom pri ukladaní uvedeného trestu použil aj zákonné ustanovenia, ktoré bolo treba v zmysle zákona použiť, aby z ukladania tohto trestu, priamo z jeho výroku bolo zrejmé, na základe akých ustanovení tak súd konal.

Z vyššie uvedených dôvodov preto krajský súd rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozsudku, keď ohľadne napadnutých výrokov o treste, urobil nápravu, okrem už vyššie odôvodneného trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu, aj uložením obžalovanému miernejšieho trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 6 rokov, pričom v ostatných častiach zostal napadnutý rozsudok nedotknutý.

Z uvedených dôvodov preto Krajský súd v Bratislave rozhodol na základe odvolaní ako prokurátorky, tak aj obžalovaného Milana Štefeka tak, ako vyplýva z výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.